

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 7Co/133/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1315203578
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 04. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mariana Harvancová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1315203578.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Mariany Harvancovej a členov senátu Mgr. Adely Unčovskej a Mgr. Niny Dubovskej, v právnej veci žalobcov: X/ D. S., J.. XX.XX.XXXX, G. Z.. Z. XXXX/X, N., 2/ S. S., J.. XX.XX.XXXX, Z.. Z. XXXX/X, N., 3/ S. S., J.. XX.XX.XXXX, E. XX/XXX, K. Ú., proti žalovanému: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., IČO: 35 807 598, so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, o určenie neplatnosti spotrebiteľskej zmluvy, o určenie neplatnosti notárskej zápisnice a o vydanie bezdôvodného obohatenia, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III zo dňa 11.10.2017, č.k. 14C/133/2015-139, jednomyseľne takto

rozhodol:

- I. Odvolanie žalovaného do výroku VII sa o d m i e t a
- II. Rozsudok súdu prvej inštancie sa v napadnutom výroku II a IV, potvrdzuje.
- III. Žalobcom 1/, 2/, 3/ a proti žalovanému p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu v časti návrhu na určenie, že zmluva o úvere č. XXXXXXXX zo dňa 15.05.2003 uzatvorená medzi žalobkyňou a žalovaným je neplatná zamietol (výrok I), určil, že zmluvná podmienka zmluvy o úvere č. XXXXXXXX zo dňa 15.5.2003 uzatvorenej medzi žalobkyňou a žalovaným v tomto znení: „Splnomocnenie: dlžník ako splnomocniteľ splnomocňujem advokáta S. Y. H., advokátska kancelária Za Kasárňou 1, 831 03 Bratislava 3, na spísanie notárskej zápisnice ako exekučného titulu, t.j. aby v mojom mene uznal môj záväzok z úveru vyššie uvedeného tak, aby sa notárska zápisnica stala vykonateľným exekučným titulom pre súdny výkon rozhodnutia podľa § 274 písm. e) Občianskeho súdneho poriadku, resp. pre exekúciu podľa § 41 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z.z. v znení neskorších predpisov na celý môj majetok, do výšky vzniknutej pohľadávky (resp. jej zostatku v prípade čiastočného splatenia môjho dlhu) a jej príslušenstva. Notárska zápisnica bude obsahovať právny záväzok, označenie osoby oprávnenej a osoby povinnej, právny dôvod, predmet, dobu plnenia a súhlas osoby povinnej s vykonateľnosťou notárskej zápisnice a bude preto titulom pre výkon rozhodnutia podľa § 274 písm. e) Občianskeho súdneho poriadku, resp. pre exekúciu podľa § 41 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z.z. v znení neskorších predpisov. Dlžník sa zaväzuje uhradiť všetky náklady súvisiace so spísaním notárskej zápisnice (notársky poplatok, trovy právneho zastúpenia pri tomto právnom úkone a iné)“, je neplatná z dôvodu neprijateľnosti takej zmluvnej podmienky (výrok II), žalobu v časti návrhu na určenie, že notárska zápisnica č. N 1826/2003, NZ 61243/2003 spísaná na Notárskom úrade notára Z.. Q. Ď., so sídlom v K., A.X. N. XXXX/X dňa 18.7.2003 je neplatná zamietol (výrok III), žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 5 197,74 eur, a to v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok IV), vo zvyšnej časti nárok žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia zamietol (výrok V), žalovanému priznal proti žalobkyni náhradu trov konania v rozsahu 54 % (výrok VI) a žalovanému uložil

povinnosť zaplatiť na účet prevádzkovateľa centrálneho systému evidencie poplatkov, Slovenská pošta, a.s. súdny poplatok za žalobu 311,50 eur podľa pripojeného príkazu na úhradu, a to v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok VII).

2. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie právne odôvodnil ustanovením § 2 písm. a), b), c), d), e), § 3 ods. 1, 2, 5, § 4 ods. 1, 2, 3, 4, 5, § 8 ods. 3 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, v znení účinnom do 30.06.2006 (ďalej aj „Zákon č. 258/2001“), § 25 ods. 1, 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (ďalej aj „Zákon č. 129/2010“), § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej aj „Obchodný zákonník“), § 298 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „C.s.p.“), článkom 3 bod 1 Smernice Rady 93/13/EHS z 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, § 3 ods. 1, § 39, § 41, § 100 ods. 1, § 101, § 107 ods. 1, 2, § 451 ods. 1, 2, § 456, § 458 ods. 1, § 558 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej aj „Občiansky zákonník“) a vecne tým, že mal za preukázané, že predmetný spor medzi stranami má charakter spotrebiteľského sporu, nakoľko zmluva o úvere č. XXXXXXXX zo dňa 15.05.2003 je zmluvou spotrebiteľskou. Uviedol, že Zmluva o úvere je absolútnym obchodom, upravená v Obchodnom zákonníku, avšak predmetný spor je sporom spotrebiteľským, preto je potrebné aplikovať najmä ustanovenia zákona č. 258/2001 Z.z., účinného ku dňu uzatvorenia predmetnej zmluvy o úvere. Súd prvej inštancie v prvom rade skúmal, či je na určení neplatnosti zmluvy o úvere v zmysle podanej žaloby naliehavý právny záujem. Žalobkyňa podľa názoru súdu prvej inštancie v konaní preukázala naliehavý právny záujem tým, že žalovaný pristúpil k realizácii zabezpečovacieho prostriedku a došlo k zásahu do majetkovej sféry žalobkyne vykonávaním zrážok z jej dôchodku a existoval teda stav právnej neistoty žalobkyne. Zároveň vyvodil aj naliehavý právny záujem na určení neprijateľnej zmluvnej podmienky. Taktiež existoval stav právnej neistoty žalobkyne o skutočnej výške peňažných prostriedkov zo zmluvy o úvere, ktoré mala vrátiť žalovanému ako veriteľovi zo zmluvy o úvere a ktorý by mala určovacia žaloba v tomto smere odstrániť. Naliehavý právny záujem na určení neprijateľnej zmluvnej podmienky bol daný v zmysle osobitných právnych predpisov vzťahujúcich sa na ochranu spotrebiteľa bez toho, aby tento musela žalobkyňa osobitným spôsobom preukazovať. Napriek uvedenému súd prvej inštancie návrh v časti určenia, že zmluva o úvere č. XXXXXXXX zo dňa 15.5.2003 uzatvorená medzi žalobkyňou a žalovaným je neplatná zamietol, majúc za to, že zmluva o úvere je ako celok udržateľná. Namietanú zmluvnú podmienku, na základe ktorej bola spísaná sporná notárska zápisnica, na podklade ktorej ako vykonateľného exekučného titulu bola vykonaná sporná exekúcia vyhodnotil ako neprijateľnú, avšak uzavrel, že táto sama o sebe nespôsobuje neplatnosť celej úverovej zmluvy, s poukazom na to, že ju možno oddeliť od ostatných ustanovení zmluvy o úvere. Na základe uvedeného súd dospel k záveru o neplatnosti zmluvnej podmienky v znení „Splnomocnenie: dlžník ako splnomocniteľ splnomocňujem advokáta S.. Y. H., M. H. Za H. X, XXX XX G. X, na spísanie notárskej zápisnice ako exekučného titulu, t.j. aby v mojom mene uznal môj záväzok z úveru vyššie uvedeného tak, aby sa notárska zápisnica stala vykonateľným exekučným titulom pre súdny výkon rozhodnutia podľa § 274 písm. e) Občianskeho súdneho poriadku, resp. pre exekúciu podľa § 41 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z.z. v znení neskorších predpisov na celý môj majetok, do výšky vzniknutej pohľadávky (resp. jej zostatku v prípade čiastočného splatenia môjho dlhu) a jej príslušenstva. Notárska zápisnica bude obsahovať právny záväzok, označenie osoby oprávnenej a osoby povinnej, právny dôvod, predmet, dobu plnenia a súhlas osoby povinnej s vykonateľnosťou notárskej zápisnice a bude preto titulom pre výkon rozhodnutia podľa § 274 písm. e) Občianskeho súdneho poriadku, resp. pre exekúciu podľa § 41 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z.z. v znení neskorších predpisov. Dlžník sa zaväzuje uhradiť všetky náklady súvisiace so spísaním notárskej zápisnice (notársky poplatok, trovy právneho zastúpenia pri tomto právnom úkone a iné).“ Predmetnú zmluvnú podmienku považoval súd prvej inštancie za neprijateľnú, nakoľko žalobkyňa nemohla platne v zmluve o úvere vopred udeliť plnomocenstvo vo vzťahu k uznaniu dlhu v presne neurčenej výške. Poukázal na to, že v zmysle ustanovenia § 558 Občianskeho zákonníka je možné uznať len dlh určený nielen čo do dôvodu, ale určený aj konkrétnou výškou. Žalobu v časti určenia neplatnosti notárskej zápisnice č. N 1826/2003, NZ 61243/2003 spísanej na Notárskom úrade notára Z.. Q. Ď., N. N. I. K., A. N. XXXX/X dňa 18.7.2003 súd zamietol s odôvodnením, že notárska zápisnica sama o sebe nie je právnym úkonom, ale právny úkon môže byť jej obsahom. Mal za to, že v súdnom konaní je možné domáhať sa žalobou určenia neplatnosti zmluvy, na ktorý je v notárskej zápisnici odkaz v súvislosti s uznaním dlhu, nie však určenia neplatnosti notárskej zápisnice ako verejnej listiny. V prípade nedodržania niektorej obsahovej náležitosti notárskej zápisnice, právnym následkom nie je jej neplatnosť, ale len neplatnosť právneho úkonu v nej obsiahnutého. Právny úkon spísaný formou notárskej zápisnice tak nie je možné zamieňať so samotnou notárskou zápisnicou ako verejnou listinou a domáhať sa jej neplatnosti. Uviedol, že formálna stránka vykonateľnosti notárskej zápisnice

spočíva v dodržaní jej formy (§ 47 zákona č. 323/1992 Zb.) a materiálna stránka je ustanovená v § 45 zákona č. 233/1995 Z.z., podľa ktorého podstatnými náležitosťami notárskej zápisnice ako exekučného titulu je okrem iného aj súhlas povinnej osoby s jej vykonateľnosťou. Ak niekto ako zástupca konal pri spisovaní notárskej zápisnice, ako to bolo aj v tomto prípade, za povinnú osobu - žalobkyňu napriek tomu, že nebol oprávnený za ňu konať, nemožno takýto súhlas s vykonateľnosťou notárskej zápisnice udelený týmto „zástupcom“ považovať za relevantný súhlas povinnej osoby v zmysle zákona. Mal za preukázané, že zmluva o úvere č. XXXXXXXX zo dňa 15.05.2003 je bezúročná a bez poplatkov, vzhľadom na to, že neobsahuje predovšetkým údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov (RPMN) ako podstatnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Zákon už v čase uzatvorenia predmetnej zmluvy vyžadoval okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka aj osobitné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere a jednou z nich bolo aj uvedenie ročnej percentuálnej miery nákladov. Absenciu tejto náležitosti zákon č. 258/2001 Z.z. v znení účinnom do 30.06.2006 sankcionoval tým, že táto zmluva sa považuje za bezúročnú a bez poplatkov. Ustálil tak, že zmluva o úvere č. XXXXXXXX zo dňa 15.05.2003 nie je neplatná a jej neplatnosť nemožno vyvodzovať ani z jej rozporu s dobrými mravmi, nakoľko pri nesplnení podmienok týkajúcich sa náležitostí, nie je zmluva o spotrebiteľskom úvere neplatnou, ale považuje sa za bezúročnú a bez poplatkov. Žalobkyni vzniklo právo od žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia, keďže peňažné plnenie zo zmluvy o úvere nad rámec poskytnutého úveru bolo žalovanému poskytnuté bez právneho dôvodu a ide o také plnenie, na ktoré od začiatku nebol právny dôvod. S poukazom na tieto okolnosti, súd prvej inštancie zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 5 197,74 eur žalobkyni titulom bezdôvodného obohatenia a vo zvyšnej časti nárok žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia súd žalobu zamietol, nakoľko nemal za preukázané, že by žalobkyňa nad uvedenú sumu 5 795,23 eur plnila priamo žalovanému. I keď žalobkyňa preukázala vykonávanie zrážok z dôchodku, nepreukázala, že boli plnené v prospech žalovaného. Žalovaný v priebehu konania vzniesol vo vzťahu k uplatnenému nároku námietku premlčania, ktorú súd vyhodnotil ako nedôvodnú. Ako sporná v konaní bola otázka premlčania v zmysle § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka, t.j. uplynutie objektívnej premlčacej doby. Súd prvej inštancie vyhodnotil, že objektívna premlčacia doba je v tomto prípade 10-ročná, a to z dôvodu ignorovania splnenia zákonnej povinnosti zo strany žalovaného neuvedením ročnej percentuálnej miery nákladov (RPMN) v zmluve o úvere. Toto konanie žalovaného posúdil ako úmyselné. Žalovaný mal zákonnú povinnosť uviesť všetky náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere a musel si byť vedomý dôsledkov konania v rozpore s povinnosťami, ktoré mu ukladá zákon. Súd prvej inštancie zdôraznil, že žalovaný je obchodnou spoločnosťou, pričom predmetom jeho podnikania je aj poskytovanie spotrebiteľských úverov a je tak povinný pri vykonávaní svojej činnosti konať s odbornou starostlivosťou v súlade s platnými a účinnými právnymi predpismi. Za daných okolností takto žalovaný však nepostupoval. Vychádzajúc z toho, že zmluva o úvere bola uzatvorená dňa 15.05.2003, žalobkyni bola oznámená výška splatenia úveru listom zo dňa 05.11.2013, a žaloba bola podaná na súd dňa 18.02.2015, ustálil tak, že nárok žalobkyne premlčaný nie je.

3. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p., pričom rozhodol o náhrade trov konania podľa celkového pomeru (miery) úspechu strán sporu vo veci. Poukázal na to, že žalobkyňa si v konaní uplatnila viacero samostatných nárokov, preto posudzoval mieru úspechu pri každom nároku samostatne k celkovému možnému úspechu v tomto konaní 300 %. Vyhodnotil, že v časti peňažného plnenia uplatneného žalobkyňou v konaní titulom bezdôvodného obohatenia mala žalobkyňa vo veci čiastočný úspech, a to v časti sumy 5 197,74 eur (84 %) a žalovaný v časti sumy 1 004,56 eur (16 %), pričom čistý úspech žalobkyne v časti tohto peňažného plnenia predstavoval 68 %. S poukazom na to, že žalobkyňa bola neúspešná v časti žalobného návrhu o určenie neplatnosti zmluvy o úvere ako aj v časti žalobného návrhu na určenie neplatnosti spornej notárskej zápisnice a žalovaný mal v týchto častiach plný úspech vo veci (200 %), súd prvej inštancie rozhodol o nároku na náhradu trov konania tak, že žalovanému priznal náhradu trov konania v rozsahu 54 %. Žalovaný mal v konaní úspech 232 % a žalobkyňa 68 %, čo znamenalo, že žalovaný bol vo vzťahu k celkovému úspechu úspešný v rozsahu 77 % a žalobkyňa v rozsahu 23 %.

4. S poukazom na to, že žalobkyňa ako spotrebiteľ domáhajúci sa ochrany svojho práva podľa osobitného predpisu bola oslobodená od súdneho poplatku (§ 4 ods. 2 písm. u) zákona č. 71/1992 Zb.) a žalovaný od poplatku oslobodený nebol, súd prvej inštancie rozhodol podľa výsledku konania. Keďže žalobkyňa bola v konaní úspešná v časti peňažnej sumy 5 197,74 eur titulom bezdôvodného obohatenia zo strany žalovaného, súd prvej inštancie uložil povinnosť žalovanému zaplatiť pomernú časť súdneho poplatku za konanie v tejto časti, a to vo výške 311,50 eur (§ 2 ods. 2 zákona č. 71/1992 Zb. v súlade s

ust. § 5 ods. 1 písm. g), § 6, § 7 zákona č. 71/1992 Zb. a Položkou č. 1 písm. a) Sadzobníka súdnych poplatkov tvoriaceho jeho prílohu).

5. Proti rozsudku súdu prvej inštancie vo výrokoch II, IV a VII podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný odôvodňujúc ho ustanovením § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) C.s.p.. Poukázal na to, že s právnou predchodkyňou žalobcov uzatvoril dňa 14.05.2003 zmluvu o úvere č. XXXXXXXX, na základe ktorej poskytol právnej predchodkyňi žalobcov úver vo výške 18 000 Sk (597,50 eur) a právna predchodkyňa žalobcov sa zaviazala poskytnutý úver vrátiť spolu s príslušným poplatkom vo výške 9 950 Sk (330,30 eur), t. j. celkovo zaplatiť čiastku 29 950 Sk (994,20 eur) v 13 dvojtýždňových splátkach po 2 150 Sk (71,40 eur), počnúc dňom 29.05.2003. Právna predchodkyňa žalobcov nehradila splátky riadne a včas, v dôsledku čoho sa dostala do omeškania. Dlh zo zmluvy sa stal splatným dňa 17.06.2003. V dôsledku uvedeného žalovaný uplatnil svoje nároky a dňa 21.10.2003 sa začalo exekučné konanie vedené pod sp. zn. EX 821/2003-17 na podklade vykonateľného exekučného titulu na peňažné plnenie - notárskej zápisnici č. N1826/03, NZ61243/03 zo dňa 18.07.2003 napísanej na Notárskom úrade Z.. Q. Ď., notára so sídlom v K., ktorým sa uložilo právnej predchodkyňi žalobcov zaplatiť pohľadávku 29 940 Sk (993,80 eur). Uviedol, že neoddeliteľnou súčasťou zmluvy boli aj Všeobecné podmienky poskytnutia úveru, v ktorých v zmysle odseku 19. sa zmluvné strany dohodli podľa § 262 ods. 1 Obchodného zákonníka, že všetky ich právne vzťahy sa budú spravovať Obchodným zákonníkom. Právna predchodkyňa žalobcov bola oboznámená s predmetnými ustanoveniami a súhlasila s aplikáciou Obchodného zákonníka na záväzkovo - právny vzťah, ktorý vznikol na základe zmluvy. Preto mal odvolateľ za to, že nie je možné na zmluvu aplikovať ustanovenia zákona č. 258/2001 Z. z.. Namietal tvrdenia súdu prvej inštancie o „vadnosti“ udeleného plnomocenstva na spísanie notárskej zápisnice, nakoľko v danom prípade išlo o hmotnoprávne zastúpenie v zmysle ustanovenia § 22 v nadväznosti na ustanovenie § 31 a nasl. Občianskeho zákonníka, ktoré bolo udelené advokátovi S.. Y. H.. Z citovaného ustanovenia vyplýva, že zákon zo zásady, že ďalšie zastúpenie nie je možné, pripúšťa výnimku, ktorá umožňuje zástupcovi dať sa zastúpiť ďalším zástupcom, a to len v prípade, ak to dovoľuje právny predpis alebo je to účastníkmi dohodnuté. V súvislosti s plnomocenstvom poukázal odvolateľ na dôležitú skutočnosť, že právna predchodkyňa žalobcov mohla kedykoľvek po uzatvorení zmluvy udelené plnomocenstvo v zmysle § 33b Občianskeho zákonníka v platnom znení odvolať, pričom tak neurobila. Mohla taktiež podať námietky proti exekúcii, návrh na zastavenie či odklad exekúcie. Právnej predchodkyňi žalobcov ako dlžníčke nebránilo, aby dobrovoľne sama uznala záväzok zo zmluvy o úvere, pričom výška záväzku jej ako dlžníčke bola známa. Nestotožnil sa s právnym názorom súdu prvej inštancie, že notárska zápisnica nie je spôsobilým exekučným titulom, a to z dôvodu, že povinný platne nespĺnomocnil S.. Y. H. svojím zastupovaním. Mal za to, že plnomocenstvo udelené S.. Y. H. je platné a nie je možné ho kvalifikovať ako absolútne neplatný právny úkon. Udelené plnomocenstvo je právnym úkonom spĺňajúcim všetky náležitosti právneho úkonu v zmysle ustanovenia § 34 a nasl. Občianskeho zákonníka. Plnomocenstvo na zastupovanie bolo súčasťou zmluvy a bolo dojednané jasne, určito a zrozumiteľne. Právna predchodkyňa žalobcov splnomocnila S.. Y. H., aby v jej mene uznal záväzok z úveru. Podľa jeho názoru, splnomocnenec S.. Y. H. konal v medziach plnomocenstva a neprekročil svoje oprávnenia uvedené v predmetnom plnomocenstve, nakoľko v plnomocenstve je jasne, zrozumiteľne a určito vyjadrený rozsah udeleného plnomocenstva, t. j. spísanie notárskej zápisnice ako exekučného titulu. Konanie S.. Y. H. (uznanie záväzku) nemožno kvalifikovať ako konanie, ktoré by bolo v rozpore so záujmami zastúpeného. Nakoľko záväzkovo - právny vzťah vyplývajúci zo zmluvy má povahu absolútneho obchodu aj uznanie záväzku sa riadi § 323 Obchodného zákonníka. K uznaniu záväzku došlo dňa 18.07.2003 a dlh vyplývajúci zo zmluvy nebol premlčaný. Právna predchodkyňa žalobcov dlhodobo ignorovala výzvy žalovaného a neplnila si svoje záväzky vyplývajúce zo zmluvy (neuhradila ani jednú splátku), v dôsledku čoho sa dostala do omeškania. V prípade, ak by k uznaniu záväzku nedošlo a tento stav by trval ešte dlhšie, v dôsledku plynúcich úrokov z omeškania by sa pohľadávka zvýšila ešte viac. Z tohto dôvodu vyplýva, že splnomocnenec S.. Y. H. konal v záujme právnej predchodkyne žalobcov. Konanie S.. Y. H., ktorým uznal záväzok právnej predchodkyne žalobcov nie je v rozpore s dobrými mravmi a bez právneho dôvodu, naopak v rozpore s dobrými mravmi by bolo konanie splnomocnenca, ktorý by uznal záväzok premlčaný a pohľadávku mnohonásobne prevyšujúcu sumu poskytnutého úveru. Zároveň poukázal aj na skutočnosť, že právna predchodkyňa žalobcov nemala postavenie spotrebiteľa, a preto sa na udelenie plnomocenstva nevzťahujú ustanovenia týkajúce sa ochrany spotrebiteľa, konkrétne § 53 a nasl. Občianskeho zákonníka, v dôsledku čoho nie je možné udelenie plnomocenstva považovať za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Upriamil pozornosť aj na jednu zo zásad záväzkového práva, ktorou je zásada „favor contractus“, teória zachovania platnosti zmlúv v záujme právnej istoty účastníkov zmluvy a uviedol, že dohoda o plnomocenstve je

z objektívneho hľadiska ako celok udržateľná, a preto ju nemožno považovať za absolútne neplatnú. Z plnomocenstva bolo zrejmé, kto ho udeľuje a akého konania sa týka, bolo určité a zrozumiteľné. Podčiarkol, že nedostatok vôle si nemožno zamieňať s ľahkovážnosťou druhej zmluvnej strany a právna predchodkyňa žalobcov mohla odmietnuť uzavrieť takúto zmluvu, v ktorej je obsiahnuté plnomocenstvo. Podotkol, že štandardne uzavieral s klientmi zmluvy, v ktorých predmetné plnomocenstvo obsiahnuté nebolo. Poukázal na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn.: 9Co/343/2013, pričom uviedol, že nemožno hovoriť o nedostatku vážnosti vôle na strane právnej predchodkyne žalobcov, ktorá bola pri uzavieraní zmluvy dobre informovaná o následkoch udeleného plnomocenstva avšak bola ľahostajná. Uvedenému konaniu podľa názoru odvolateľa nemožno poskytnúť právnu ochranu určením absolútnej neplatnosti udeleného plnomocenstva. Notárska zápisnica bola predmetom skúmania zo strany súdu už pri rozhodovaní o udelení poverenia súdnemu exekútorovi. Súd v tomto konaní uznal exekučný titul za súladný, a preto následne udelil súdnemu exekútorovi poverenie na vykonanie exekúcie. Poukázal na ustanovenia § 61 Exekučného poriadku podľa ktorého navrátenie do predošlého stavu je v exekučnom konaní vylúčené. Nárok uplatnený právnu predchodkyňou žalobcov predstavuje podľa názoru odvolateľa judikovaný nárok žalovaného, ktorý bol vymožený v exekučnom konaní, preto prijatie plnenia od právnej predchodkyne žalobcov, ktoré bolo vymožené v exekučnom konaní nie je možné za žiadnych okolností kvalifikovať ako bezdôvodné obohatenie. Spomenul, že z povahy práva na vydanie bezdôvodného obohatenia ako majetkového práva vyplýva, že rovnako ako iné majetkové práva podlieha právnemu režimu premlčania, pričom pri premlčaní práva na vydanie bezdôvodného obohatenia je ustanovená kombinovaná premlčacia doba, a to kratšia subjektívna a dlhšia objektívna. Premlčanie subjektívnej lehoty možno podľa postojú odvolateľa odôvodniť tak, ako to vo svojom rozhodnutí vedenom pod sp. zn. 17Co/372/2015 uviedol Krajský súd v Trenčíne za dňa 27.04.2016, ktorý svoje rozhodnutie oprel o vedomosť dlžníka o bezdôvodnom obohatení spočívajúcom v platbách na úroky a poplatky úveru. Vedomosť tak vzniká v zásade v okamihu prvej platby dlžníka nad rámec poskytnutej istiny. Upriamil pozornosť na to, že požadovaný nárok právnej predchodkyne žalobcov zo zmluvy sa stal premlčaný v subjektívnej premlčacej lehote v celom rozsahu dňa 01.08.2009 (t.j. po uplynutí subjektívnej lehoty, ktorá začala plynúť dňa 01.08.2007, kedy právna predchodkyňa žalobcov poukázala na účet žalovaného splátku nad rámec sumy istiny). Žalovaný uviedol, že ak by sa neaplikoval na daný prípad vyššie uvedený judikát Krajského súdu v Trenčíne, listom zo dňa 12.01.2010, ktorý bol žalovanému doručený dňa 15.01.2010, sa žalobkyňa domáhala prešetrovania pohľadávky zo zmluvy, a teda už v tomto čase mala vedomosť (ako tvrdí v žalobe), že nesúhlasí s exekučným titulom, prebiehajúcim exekučným konaním a platením pohľadávky, ktorú považuje za bezdôvodné obohatenie. Najneskoršie uplynutie subjektívnej dvojročnej lehoty teda možno datovať ku dňu 15.01.2012. Vzhľadom na uvádzané skutočnosti odvolateľ žiadal odvolací súd, aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

6. K odvolaniu žalovaného sa písomne vyjadrila právna predchodkyňa žalobcov, pričom uviedla, že z podaného odvolania nie je zrejmé, v čom majú vytýkané odvolacie dôvody spočívať, nakoľko žalovaný len všeobecne odcitoval ustanovenia odvolacích dôvodov, bez toho, aby k nim priradil konkrétne vytýkané nedostatky. Uviedla, že žalovaný sa na zmluvu o úvere snaží po novom dôvodiť poukázaním na všeobecné obchodné podmienky poskytnutia úveru ako neoddeliteľnej súčasť napadnutej zmluvy o úvere, avšak takáto argumentácia žalovaného predstavuje v zmysle C.s.p. novotu, ktorej prípustnosť je značne obmedzená. Otázka posúdenia právnej povahy zmluvy o úvere a z nej vyplývajúceho vzťahu medzi stranami sporu bola predmetom sporu od jeho začiatku až do uznesenia o skončení dokazovania vo veci. Žalovaný mal tak dostatok priestoru na uvedenú argumentáciu, čo však s ohľadom na obsah celého súdneho spisu neurobil. Žalovaný sa v priebehu konania na súde prvej inštancie odvolával vždy len na konštatovanie, že zmluva o úvere predstavuje absolútny obchod a riadi sa ustanoveniami Obchodného zákonníka, pričom na obchodnoprávny charakter zmluvy o úvere nemôže mať podľa vyjadrení žalovaného vplyv uvedenie chybného vzorca na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov. Podľa jej názoru preto súd prvej inštancie správne posúdil otázku právnej povahy zmluvy o úvere a spotrebiteľského vzťahu z nej vyplývajúcej. Vo vzťahu k otázke posúdenia neplatnosti zmluvnej podmienky obsiahnutej v zmluve o úvere poukázala na to, že súdy Slovenskej republiky majú v tomto smere jednotný právny názor. Odmietla argumentáciu žalovaného snažiacu sa obhájiť výber a konanie advokáta Y. H. ako splnomocnenca na spísanie notárskej zápisnice ako exekučného titulu v záujme právnej predchodkyne žalobcov. Považovala za zrejmé, že S.. Y. H. nemohol byť zástupcom povinného na základe jeho rozhodnutia, ale výber zástupcu povinného realizoval oprávnený na predtlačenom formulári zmluvy, ktorej obsah povinný ovplyvniť nemohol a nemohol ovplyvniť ani osobu, ktorá bola „ustanovená“ za jeho zástupcu na spísanie notárskej zápisnice. V danom prípade tak

nie je možné vysloviť právny záver, že dlžník podpísaním úverovej zmluvy mienil uzavrieť aj zmluvu o plnomocenstve a už vonkoncom nie, že tým mal možnosť prejaviť svoju slobodnú vôľu pri výbere advokáta, ktorý háji jeho záujmy. S. Y. H. ako advokát bol povinný v zmysle § 18 ods. 2 veta prvá zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii v platnom znení pri výkone advokácie postupovať s odbornou starostlivosťou, ktorou sa rozumie, že koná čestne, svedomito, primeraným spôsobom a dôsledne využíva všetky právne prostriedky a uplatňuje v záujme klienta všetko, čo podľa svojho presvedčenia považuje za prospešné. V súvislosti s exekučným titulom poznamenala, že aj napriek tomu, že súd vydal poverenie na vykonanie exekúcie, neznamenalo to automaticky, že notárskej zápisnici nechýbala dôležitá vlastnosť, a to materiálna vykonateľnosť. Pokiaľ je exekučným titulom notárska zápisnica, nejde o judikované právo, a preto ju možno podrobiť materiálnemu prieskumu. V danom prípade exekučný súd nepostupoval v súlade so zákonom, keď z dôvodu absencie materiálnej vykonateľnosti exekučného titulu nariadil exekúciu a exekúcia tak bola povolená v rozpore so zákonom. Poznamenala, že už na poslednom pojednávaní na súde prvej inštancie uviedla, že tvrdenie žalovaného ohľadne nemožnosti navrátenia do predošlého stavu nemožno aplikovať na občianskoprávne konanie, ktoré vznikne ako dôsledok exekúcie, ktoré by s ohľadom na vyššie zmieňovanú absenciu materiálnej vykonateľnosti exekučného titulu mala byť vyhlásená za neprípustnú. Uviedla, že zotráva na názore ohľadne 10 ročnej premlčacej doby vzhľadom na úmyselné bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného. S poukazom na všetky uvedené skutkové a právne skutočnosti navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil a zaviazal žalovaného na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

7. K vyjadreniu právnej predchodkyne žalobcov podal vyjadrenie žalovaný, v ktorom uviedol, že sa dostatočne vyjadril ku všetkým relevantným skutočnostiam prostredníctvom svojho odvolania, na ktorom trvá v celom rozsahu. Nakoľko právna predchodkyňa žalobcov vo svojom vyjadrení opätovne uviedla tie isté skutočnosti, považoval obsah svojho odvolania za dostačujúci. Pokiaľ právna predchodkyňa žalobcov považuje jeho argumentáciu ohľadne nesprávneho posúdenia právnej povahy zmluvy o úvere pred súdom druhej inštancie za novotu a na základe toho ju považuje za neprípustnú, jej tvrdenie nie je správne. Poukázal na svoje vyjadrenie k žalobe zo dňa 30.03.2015, v ktorom okrem iného spochybnil tvrdenia právnej predchodkyne žalobcov ohľadne posudzovania predmetnej úverovej zmluvy ako zmluvy spotrebiteľskej. Záverom žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok vo výrokoch II, IV a VII zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

8. K vyjadreniu žalovaného podala písomné vyjadrenie právna predchodkyňa žalobcov, v ktorom uviedla, že sa pridrižiava všetkých doterajších písomných a ústnych podaní. V nadväznosti na vyjadrenie žalovaného uviedla, že žalovaný mal dostatok priestoru a času odôvodňovať právnu povahu zmluvy o úvere s poukazom na všeobecné obchodné podmienky poskytnutia úveru ako neoddeliteľnej súčasti napadnutej zmluvy o úvere. Otázka posúdenia právnej povahy zmluvy o úvere a z nej vyplývajúceho vzťahu medzi stranami sporu bola predmetom sporu od jeho začiatku a to až do uznesenia o skončení dokazovania vo veci. Vo vzťahu k právnej povahe zmluvy o úvere nikdy žalovaný nepoukázal na argumentáciu súvisiacu so všeobecnými obchodnými podmienkami tak, ako sa to snažil v rámci svojho odvolania. V tejto spojitosti poukázala na to, že prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany musia byť uplatnené včas, pričom tieto nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania. Prostriedky procesného útoku a procesnej obrany možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí.

9. Počas odvolacieho konania žalobkyňa zomrela, preto odvolacím súd uznesením zo dňa 30.09.2020 č.k. 7Co/133/2018-204 rozhodol tak, že bude v konaní na strane žalobkyne pokračovať s dedičmi po žalobkyňi.

10. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu a medziach dôvodov podaného odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 a 378 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p.), keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem. Pri rozhodovaní o podanom odvolaní odvolací súd vzhliadol na to, že výrok I, ktorým súd prvej inštancie zamietol návrh o určenie, že zmluva o úvere č. XXXXXXXX zo dňa 15.05.2003 uzatvorená medzi žalobkyňou a žalovaným je neplatná, výrok III, ktorým súd prvej inštancie zamietol žalobu v časti návrhu na určenie, že notárska zápisnica č. N 1826/2003, NZ 61243/2003 spísaná na Notárskom úrade notára Z. Q. Ď., so sídlom v K., A. N. XXXX/X dňa

18.7.2003 je neplatná a výrok V, ktorým súd prvej inštancie vo zvyšnej časti nárok žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia zamietol, ako odvolaním napadnuté, nadobudli právoplatnosť.

11. Podľa § 386 písm. c) C.s.p. odvolací súd odmietne odvolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

12. Odvolací súd sa najskôr zaoberal odvolaním žalovaného smerujúcim voči výroku VII napadnutého rozsudku, ktorým súd prvej inštancie žalovanému uložil povinnosť zaplatiť na účet prevádzkovateľa centrálného systému evidencie poplatkov, Slovenská pošta, a.s. súdny poplatok za žalobu 311,50 eur podľa pripojeného príkazu na úhradu, a to v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

13. Napadnutý rozsudok bol vyhlásený dňa 11.10.2018, teda v čase, kedy sa vzhľadom na okamžitú aplikabilitu Civilného sporového poriadku vyjadrenú v jeho prechodnom ustanovení § 470 ods. 1 civilný proces už spravoval týmto novým procesným kódexom. Rozhodnutie súdu o súdnom poplatku, hoci aj obsiahnuté v rozsudku, má povahu uznesenia, ako to vyplýva z viacerých miest v zákone o súdnych poplatkoch, ktorý predpokladá len takúto formu rozhodovania o súdnych poplatkoch. Civilný sporový poriadok upravuje prípustnosť odvolania voči uzneseniam súdu, ktoré sú taxatívne vymedzené v ustanovení § 357. Civilný sporový poriadok tak obsahuje uzatvorenú pozitívnu enumeráciu tých druhov uznesení, voči ktorým je odvolanie prípustné, a teda a contrario voči iným druhom uznesení odvolanie ako riadny opravný prostriedok prípustné nie je.

14. Nakoľko žalovaný podal odvolanie voči rozsudku súdu prvej inštancie v časti výroku VII o súdnom poplatku, ktorý sa považuje za uznesenie, napadol odvolaním také rozhodnutie súdu, voči ktorému nie je v súlade s ustanovením § 357 C.s.p. a contrario odvolanie prípustné. Odvolací súd preto v súlade s § 386 písm. c) C.s.p. z uvedeného dôvodu odvolanie žalovaného v časti, v ktorom smeroval proti výroku VII, odmietol.

15. Odvolací súd v tejto súvislosti navyše poukazuje na nesprávnosť postupu súdu prvej inštancie s poukazom na § 14 ods. 4 zákona o súdnych poplatkoch. Predmetné ustanovenie bolo do zákona doplnené zákonom č. 152/2007 Z. z. s účinnosťou od 01.07.2017, pričom na túto novelizáciu sa nevzťahuje žiadne prechodné ustanovenie, z čoho vyplýva, že § 14 ods. 4 zákona o súdnych poplatkoch v znení účinnom od 01.07.2017 sa použije aj na konania, ktoré sa začali predtým, ako predmetné ustanovenie nadobudlo účinnosť. V zmysle uvedeného ustanovenia v konaní podľa tohto zákona koná a rozhoduje vyšší súdny úradník, pričom sudca rozhoduje iba o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka. V čase rozhodovania súdu prvej inštancie o súdnom poplatku (11.10.2017), už súd prvej inštancie nesmel o súdnom poplatku rozhodnúť sudcom, ale rozhodovanie v tejto veci bolo vyhradené vyššiemu súdnemu úradníkovi. Sudca v danom prípade koná a rozhoduje o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka. Ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne a v prípade jej dôvodnosti, súd napadnuté uznesenie zruší alebo zmení. Eventuálne v zmysle § 12 ods. 3 zákona o súdnych poplatkoch, ak vydá súd nesprávne rozhodnutie o poplatkovej povinnosti, takéto rozhodnutie zruší alebo zmení aj bez návrhu.

16. Predmetom odvolacieho prieskumu tak boli napadnuté výroky II a IV, ktorými súd prvej inštancie, určil, že zmluvná podmienka zmluvy o úvere č. XXXXXXXX zo dňa 15.5.2003 uzatvorenej medzi žalobkyňou a žalovaným v tomto znení: „Splnomocnenie: dlžník ako splnomocniteľ splnomocňujem advokáta S.. Y. H., advokátska kancelária Za H. X, XXX XX G. X, na spísanie notárskej zápisnice ako exekučného titulu, t.j. aby v mojom mene uznal môj záväzok z úveru vyššie uvedeného tak, aby sa notárska zápisnica stala vykonateľným exekučným titulom pre súdny výkon rozhodnutia podľa § 274 písm. e) Občianskeho súdneho poriadku, resp. pre exekúciu podľa § 41 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z.z. v znení neskorších predpisov na celý môj majetok, do výšky vzniknutej pohľadávky (resp. jej zostatku v prípade čiastočného splatenia môjho dlhu) a jej príslušenstva. Notárska zápisnica bude obsahovať právny záväzok, označenie osoby oprávnenej a osoby povinnej, právny dôvod, predmet, dobu plnenia a súhlas osoby povinnej s vykonateľnosťou notárskej zápisnice a bude preto titulom pre výkon rozhodnutia podľa § 274 písm. e) Občianskeho súdneho poriadku, resp. pre exekúciu podľa § 41 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z.z. v znení neskorších predpisov. Dlžník sa zaväzuje uhradiť všetky náklady súvisiace so spísaním notárskej zápisnice (notársky poplatok, trovy právneho zastúpenia pri tomto právnom úkone a iné)“, je neplatná z dôvodu neprijateľnosti takej zmluvnej podmienky (výrok II) a žalovanému uložil

povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 5 197,74 eur, a to v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok IV).

17. Odvolací súd, prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, nezistil v postupe súdu prvej inštancie žiadne vady týkajúce sa procesných podmienok (§ 380 ods. 2 C.s.p.).

18. Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že právna predchodkyňa žalobcov sa žalobou zo dňa 16.02.2015, doručenu súdu prvej inštancie dňa 18.02.2015, domáhala určenia neplatnosti zmluvy o úvere č. XXXXXXXX uzatvorenej medzi právnou predchodkyňou žalobcov a žalovaným dňa 15.05.2003. Zároveň sa domáhala určenia neplatnosti notárskej zápisnice č. N 1826/2003, Nz 61243/2003 spisanej na Notárskom úrade J. Z.. Q. Ď. N. N. I. K., A. N. XXXX/X dňa 18.07.2003 a vydania bezdôvodného obohatenia v sume 3 723,60 eur. Súd prvej inštancie uznesením č.k. 14C/133/2015-128 zo dňa 28.09.2017 pripustil zmenu petitu žaloby v časti týkajúcej sa výšky bezdôvodného obohatenia, a to na návrh právnej predchodkyne žalobcov, ktorým sa domáhala vydania bezdôvodného obohatenia v sume 6 202,30 eur. Z obsahu spisu ďalej vyplýva, že právna predchodkyňa žalobcov a žalovaný uzatvorili zmluvu o úvere na základe žiadosti o úver č. XXXXXXXX, ktorých súčasťou boli tiež všeobecné podmienky poskytnutia úveru. Na základe predmetnej zmluvy sa žalovaný ako veriteľ zaviazal poskytnúť právnej predchodkyňi žalobcov ako dlžníčke úver vo výške 597,49 eur (18 000 Sk) a právna predchodkyňa žalobcov ako dlžníčka sa zaviazala zaplatiť žalovanému ako veriteľovi túto sumu zvýšenú o príslušný poplatok vo výške 330,28 eur (9 950 Sk), t.j. celkovo sa zaviazala zaplatiť čiastku 927,77 eur (27 950 Sk) v 13 dvojtýždňových splátkach po 71,37 eur (2 150 Sk) počnúc dňom 29.05.2003. Súčasťou zmluvy o úvere bola aj zmluvná podmienka v znení: „Splnomocnenie: dlžník ako splnomocniteľ splnomocňujem advokáta S.. Y. H., advokátska kancelária Za H. X, XXX XX G. X, na spísanie notárskej zápisnice ako exekučného titulu, t.j. aby v mojom mene uznal môj záväzok z úveru vyššie uvedeného tak, aby sa notárska zápisnica stala vykonateľným exekučným titulom pre súdny výkon rozhodnutia podľa § 274 písm. e) Občianskeho súdneho poriadku, resp. pre exekúciu podľa § 41 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z.z. v znení neskorších predpisov na celý môj majetok, do výšky vzniknutej pohľadávky (resp. jej zostatku v prípade čiastočného splatenia môjho dlhu) a jej príslušenstva. Notárska zápisnica bude obsahovať právny záväzok, označenie osoby oprávnenej a osoby povinnej, právny dôvod, predmet, dobu plnenia a súhlas osoby povinnej s vykonateľnosťou notárskej zápisnice a bude preto titulom pre výkon rozhodnutia podľa § 274 písm. e) Občianskeho súdneho poriadku, resp. pre exekúciu podľa § 41 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z.z. v znení neskorších predpisov. Dlžník sa zaväzuje uhradiť všetky náklady súvisiace so spísaním notárskej zápisnice (notársky poplatok, trovy právneho zastúpenia pri tomto právnom úkone a iné)“. Na základe tejto zmluvnej podmienky, t.j. splnomocnenia bola dňa 18.07.2003 na Notárskom úrade notára Z.. Q. Ď., so sídlom v K., A. N. XXXX/X spísaná notárska zápisnica č. N 1826/2003, NZ 61243/2003. Dňa 21.10.2003 bolo na návrh žalovaného ako oprávneného na podklade predmetnej notárskej zápisnice začaté exekučné konanie vedené súdnym exekútorom S.. I.Í. U. voči právnej predchodkyňi žalobcov ako povinnej na vymoženie istiny vo výške 856,40 eur (25 800 Sk) s príslušenstvom celkom v sume 1 701,69 eur (51 265 Sk) a 2,5 % úrok z omeškania denne od 31.03.2004 zo sumy 856,40 eur (25 800 Sk) do zaplatenia. Z oznámenia žalovaného zo dňa 05.11.2013 vyplýva, že úver, ktorý právna predchodkyňa žalobcov čerpala na základe zmluvy o úvere č. XXXXXXXX zo dňa 15.05.2003 bol v plnej výške uhradený dňa 31.10.2013. Zo zápisnice z pojednávania zo dňa 28.09.2017 vyplýva, že k 30.06.2017 bolo v tejto veci na účet úverovej zmluvy č. XXXXXXXX v prospech žalovaného poukázaných celkom 5 795,23 eur. Okresný súd Pezinok uznesením zo dňa 20.12.2016 č.k. 15Er/6907/2008-42 exekúciu zastavil, a to s poukazom na ust. § 57 ods. 1 písm. g) zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok).

19. Podľa § 2 písm. a) Zákona č. 258/2001 Z.z. v znení účinnom do 30.06.2006, na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky alebo v inej právnej forme.

20. Podľa § 2 písm. b) Zákona č. 258/2001 Z.z. v znení účinnom do 30.06.2006, na účely tohto zákona sa rozumie zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom.

21. Podľa § 2 písm. d) Zákona č. 258/2001 Z.z. v znení účinnom do 30.06.2006, na účely tohto zákona sa rozumie ročnou percentuálnou mierou nákladov sadzba, ktorá sa aplikuje na výpočet podľa prílohy tohto zákona z hodnoty celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom a výšky poskytnutého spotrebiteľského úveru.

22. Podľa § 4 ods. 2 písm. g) Zákona č. 258/2001 Z.z. v znení účinnom do 30.06.2006, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí obsahuje najmä ročnú percentuálnu mieru nákladov; ak nie je uvedená, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

23. Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

24. Podľa § 101 Občianskeho zákonníka, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

25. Podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

26. Podľa § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka, najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

27. Podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

28. Podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka, bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

29. Podľa § 456 Občianskeho zákonníka, predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. Ak toho, na úkor koho sa získal, nemožno zistiť, musí sa vydať štátu.

30. Žalovaný vo svojom odvolaní namietal, že nakoľko si zmluvné strany dojednali v zmysle § 262 ods. 1 Obchodného zákonníka, že ich právne vzťahy sa budú spravovať Obchodným zákonníkom, nie je možné na zmluvu o úvere aplikovať ustanovenia Zákona č. 258/2001 Z.z.. Odvolací súd v tejto súvislosti ako prvoradé uvádza, že zmluva o úvere patrí v zmysle § 261 ods. 6 písm. d) Obchodného zákonníka k tzv. absolútnym obchodným vzťahom a úprava podľa Obchodného zákonníka je jej právnym základom. Zákon č. 258/2001 Z.z., v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o úvere, však upravoval niektoré podmienky poskytovania spotrebiteľského úveru ako aj náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Pokiaľ sa tak jednalo o úver vymedzený v rozmedzí určenom týmto zákonom, je na takýto nevyhnutná aplikácia aj Zákona č. 258/2001 Z.z.. S názorom odvolateľa sa preto v tomto smere nemožno stotožniť z dôvodu, že v prípade posudzovanej zmluvy o úvere, boli nesporne splnené definičné znaky spotrebiteľského úveru v zmysle Zákona č. 258/2001 Z.z., keď žalovaný ako veriteľ sa ňou zaviazal dočasne poskytnúť právnej predchodkyňi žalobcov peňažné prostriedky a právna predchodkyňa žalobcov sa zaviazala poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom (§ 2 písm. a) a b) Zákona č. 258/2001 Z.z.). Žalovaný poskytol spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania právnej predchodkyňi žalobcov ako fyzickej osobe, a to na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania. Žalovaný tak konal ako veriteľ a právna predchodkyňa žalobcov spĺňala podmienku ustanovenú pre právnu pozíciu spotrebiteľa. S poukazom na uvedené je správna konštatácia súdu prvej inštancie uvedená v bode 49. napadnutého rozsudku o potrebe aplikácie ustanovení Zákona č. 258/2001 Z.z., v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy, ako aj posúdenie súdu prvej inštancie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmluvy o úvere s poukazom na chýbajúci údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov s poukazom na § 4 ods. 2 písm. g) Zákona č. 258/2001 Z.z.. Odvolací súd zároveň poukazuje vo vzťahu k voľbe režimu Obchodného zákonníka na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 25. januára 2011, sp. zn. 5?M Cdo 20/2009, ktorý judikoval, že dohoda o voľbe Obchodného zákonníka je pre spotrebiteľa neprijateľná.

31. Vo vzťahu k žalovaným namietaným záverom súdu prvej inštancie ohľadom vadnosti udeleného plnomocenstva na spísanie notárskej zápisnice, odvolací súd poukazuje na to, že z jeho činnosti mu je známe, že viaceré spotrebiteľské zmluvy uzatvárané medzi žalovaným a inými spotrebiteľmi obsahovali totožné plnomocenstvo pre toho istého právneho zástupcu ako právneho zástupcu právnej predchodkyne žalobcov. Zároveň odvolací súd uvádza, že Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom rozhodnutí zo dňa 25. júna 2014, sp. zn. 5 ECdo 139/2013 uviedol, že „za konanie in fraudem legis“ považuje aj konanie, v rámci ktorého určitý nebankový subjekt robí rôzne dvojstranné právne úkony (zmluvy o úvere, záložné zmluvy, dohody o zastúpení a pod.) tak, že má vopred vytypovaného „zástupcu“ druhej zmluvnej strany, následné úkony ktorého sledujú nie záujmy ním zastupovanej zmluvnej strany, ale záujmy nebankového subjektu, čo konštatoval vo svojich rozhodnutiach aj Ústavný súd Slovenskej republiky IV. ÚS 151/2011, I. ÚS 155/2011, IV. ÚS 125/2011, I. ÚS 410/2012, III. ÚS 312/2010, I. ÚS 395/2011, IV. ÚS 431/2011, IV. ÚS 229/2011, IV. ÚS 575/2012 (sťažnosť oprávnenej bola nimi odmietnutá ako zjavne bezdôvodná). Aj v danom prípade bola „slobodná voľba“ povinného pri „výbere“ advokáta zastupujúceho záujmy povinného vylúčená, lebo advokáta, ktorý bude zastupovať dlžníka (povinného) pri uznaní záväzku z úveru poskytnutého veriteľom (oprávnenou), ako aj pri spísaní notárskej zápisnice a pri udelení súhlasu s jej vykonateľnosťou (§ 41 ods. 2 písm. c/ Exekučného poriadku) „vybral“ vopred veriteľ (oprávnená) tým, že ho uviedol v predtlačí úverovej zmluvy predloženej dlžníkovi na podpis. Za týchto okolností dovolací súd vyslovil názor, že „záujmy zástupcu (S.. Y. H.) boli v rozpore so záujmami zastúpeného (povinného), v dôsledku čoho je dohoda o zastúpení neplatná (§ 22 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 39 Občianskeho zákonníka). Absolútna neplatnosť právneho úkonu nastáva priamo zo zákona a pôsobí voči každému. Na absolútnu neplatnosť prihliada súd aj bez návrhu (ex offa). Absolútna neplatnosť sa nemôže napraviť dodatočným schválením“. Je zrejmé, že v posudzovanom prípade ide o skutkovo obdobný prípad, o aký sa jednalo v citovanom rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, keďže súčasťou zmluvy o úvere č. XXXXXXXX bolo vopred naformulované splnomocnenie pre advokáta S.. Y. H., v ktorom ho právna predchodkyňa žalobcov splnomocnila, aby v jej mene uznal záväzok z úverovej zmluvy vo forme notárskej zápisnice. Jednalo sa o vopred určeného zástupcu, ktorý túto funkciu vykonával po dohode s veriteľom, žalovaným, a to opakovane aj pri zastupovaní viacerých iných dlžníkov. Takéhoto zástupcu nemožno považovať za riadneho zástupcu právnej predchodkyne žalobcov, nakoľko zastupoval v konečnom dôsledku veriteľa (žalovaného) a jeho záujmy, ktoré neboli v súlade so záujmami právnej predchodkyne žalobcov. Odvolací súd poukazuje na bod 3. predmetnej notárskej zápisnice, z ktorej vyplýva, že predmetom uznania bola suma 29 940 Sk (istina, poplatok z úveru, trov právneho zastúpenia a trov za spísanie notárskej zápisnice), z čoho úver a poplatok predstavujúci sumu 25 800 Sk sa bude aj naďalej úročiť úrokom z omeškania vo výške 0,25 % denne od 19. júna 2003 do zaplatenia. Na základe uvedeného neobstojí ani argumentácia žalovaného, že ak by k uznaniu dlhu z úverovej zmluvy nedošlo a tento stav by trval dlhšie, v dôsledku plynúcich úrokov by sa pohľadávka zvýšila ešte viac a preto konal S.. H. v záujme právnej predchodkyne žalobcov.

32. Zároveň odvolací súd dopĺňa, že žaloba o vyslovenie, že určitá zmluvná podmienka používaná dodávateľom v spotrebiteľskej zmluve je neprijateľná, je osobitným právnym prostriedkom ochrany spotrebiteľa, a to obdobne, ako je napríklad v prípadoch ochrany pred diskrimináciou považovaná za takýto osobitný právny prostriedok ochrany práva žaloba o vyslovenie, že bolo porušené právo žalobcu na rovnaké zaobchádzanie, alebo v prípadoch ochrany osobnostných práv žaloba o vyslovenie, že určitý výrok je nepravdivý, resp., že bolo určitým spôsobom neoprávnene zasiahnuté do osobnostných práv. Najvyšší súd SR vo svojom rozhodnutí, sp. zn. 6Cdo/127/2017 z 28.02.2019 uviedol, že v tomto prípade ide o osobitný druh žaloby patriacej spotrebiteľovi s cieľom domáhať sa proti porušiteľovi ochrany svojho práva pred neprijateľnými podmienkami na súde, ktorá má podklad v osobitných predpisoch (§ 53 ods. 1, ods. 4 a 5 a § 53a Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z.). V prípade takejto žaloby nie je preto potrebné tvrdiť a preukazovať naliehavý právny záujem. Vychádza totiž z predpokladu, že dodávateľ porušuje svoju povinnosť nepoužívať neprijateľné podmienky v spotrebiteľských zmluvách. Je založená na protiprávnom konaní dodávateľa voči spotrebiteľovi. Kladným rozhodnutím o takejto žalobe sa priamo nedeclaruje (ne)existencia práva, ale sa deklaruje existencia nečestnej podmienky, ktorá je v spotrebiteľskej zmluve od jej vzniku. Možno ju uplatniť len v prípade spotrebiteľskej zmluvy a odlišným je aj účel, ktorému má slúžiť (jej cieľom je zabrániť používaniu neprijateľnej zmluvnej podmienky). Na uvedené rozhodnutie nadväzuje rozhodnutie NS SR, sp. zn. 6Cdo/27/2018 z 28.03.2019, v ktorom sa uvádza, že žaloba o vyslovenie, že určitá zmluvná podmienka používaná dodávateľom v spotrebiteľskej zmluve je neprijateľná, je osobitným právnym prostriedkom ochrany spotrebiteľa, a to obdobne, ako je

napríklad v prípadoch ochrany pred diskrimináciou považovaná za takýto osobitný právny prostriedok ochrany práva žaloba o vyslovenie, že bolo porušené právo žalobcu na rovnaké zaobchádzanie, alebo v prípadoch ochrany osobnostných práv žaloba o vyslovenie, že určitý výrok je nepravdivý, resp., že bolo určitým spôsobom neoprávnené zasiahnuté do osobnostných práv. Povaha takejto žaloby ako osobitného právneho prostriedku ochrany spotrebiteľa (a teda nie ako určovacej žaloby) bola naznačená už v rozhodnutí najvyššieho súdu zo 14. septembra 2016 sp. zn. 6 Cdo 389/2015. V tomto rozhodnutí najvyšší súd v súvislosti s ustanovením § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, podľa ktorého proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva, konštatoval, že pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť úspešné uplatnenie konkrétneho nároku z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nároku na náhradu škody, na vydanie bezdôvodného obohatenia, alebo aj na určenie neprijateľnosti konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve. Odvolací súd má tak za to, že argumentáciu žalovaného v tomto smere nemožno považovať za prijateľnú a nepovažuje ju za opodstatnenú, a preto právne závery súdu prvej inštancie o tom, že ustanovenia o splnomocnení advokáta S.. Y. H., ktoré sú súčasťou zmluvy o úvere, predstavujú neprijateľnú zmluvnú podmienku sú aj podľa názoru odvolacieho súdu správne.

33. Vo vzťahu k námietkam odvolateľa, že súd prvej inštancie nezohľadnil pri rozhodovaní vo veci zásadu vylúčenia navrátenia do predošlého stavu v exekučnom konaní (pôvodné znenie § 61 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov), t.z., že prijatie plnenia vymoženého v exekučnom konaní nemožno kvalifikovať ako bezdôvodné obohatenie, odvolací súd uvádza. Uvedená zásada nevylučuje, aby za podmienok stanovených zákonom došlo k zrušeniu rozhodnutí vydaných v exekučnom konaní s cieľom napraviť nesprávnosti týchto rozhodnutí. Najvyšší súd Slovenskej republiky už vo viacerých rozhodnutiach v iných právnych veciach uviedol, že exekučný súd má povinnosť počas celého exekučného konania skúmať, či sa vykonanie exekúcie navrhuje na podklade vykonateľného exekučného titulu (viď napríklad sp. zn. 1 Cdo 52/2010, 2 Cdo 269/2012 <<https://www.judikaty.info/document/nssr/9302>>, 3 Cdo 210/2011 <<https://www.judikaty.info/document/nssr/23221>> , 4 Cdo 52/2012 <<https://www.judikaty.info/document/nssr/20177>>, 5 Cdo 42/2012 <<https://www.judikaty.info/document/nssr/19374>>, 6 Cdo 135/2012 <<https://www.judikaty.info/document/nssr/10336>> a 7 Cdo 162/2011 <<https://www.judikaty.info/document/nssr/20507>>). Rovnaký názor zastáva aj Ústavný súd Slovenskej republiky (viď napríklad sp. zn. I. ÚS 203/2011 <<https://www.judikaty.info/document/ussr/15315>>, II. ÚS 417/2011 <<https://www.judikaty.info/document/ussr/16026>>, IV. ÚS 456/2012 <<https://www.judikaty.info/document/ussr/19519>>), ktorý konštatoval, že „záver krajského súdu o oprávnení okresného súdu preskúmať súlad exekučného titulu so zákonom v ktoromkoľvek štádiu exekučného konania, a nielen pred vydaním poverenia, plne korešponduje so zámerom zákonodarcu vyjadreným aj v iných ustanoveniach Exekučného poriadku, a nielen v § 44 ods. 2 Exekučného poriadku“ (viď bližšie I. ÚS 410/2012 <<https://www.judikaty.info/document/ussr/17705>>). Skúmanie vykonateľnosti exekučného titulu totiž môže nastať aj v (neskorších) štádiách exekučného konania, ktoré nasledujú po postupe exekučného súdu v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Čo nevylučuje, aby za podmienok stanovených zákonom došlo k zrušeniu rozhodnutí vydaných v exekučnom konaní s cieľom napraviť nesprávnosti týchto rozhodnutí. Citované ustanovenie takisto podľa svojho znenia nemôže brániť tomu, aby sa povinný domáhal svojich nárokov voči oprávnenému mimo exekučného konania, napríklad žalobou o vydanie bezdôvodného obohatenia (v rovnakom zmysle uznesenie NS SR sp. zn. 1 Cdo/127/2015). V prejednávanej veci je nespornou skutočnosť, že Okresný súd Bratislava III uznesením zo dňa 20.12.2016 č.k. 15Er/6907/2008-42 exekučné konanie zastavil, a to z dôvodu podľa ust. § 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku, majúc za to, že exekučný titul (notárska zápisnica) na podklade, ktorého bola exekúcia vykonávaná nie je spôsobilým exekučným titulom. Exekučný súd vzhľadom na to, že splnomocnenie za účelom uznania dluhu rozporuje ustanoveniu § 22 ods. 2 Občianskeho zákonníka a je neplatným právnym úkonom, pričom s poukazom na absolútnu neplatnosť splnomocnenia na spísanie notárskej zápisnice, ktorým došlo k uznaniu záväzku povinného ako aj k určeniu lehoty na plnenie ustálil, že ani exekučný titul - notárska zápisnica nemôže byť exekučným titulom oprávňujúcim viesť voči povinnému nútený výkon povinnosti vymedzenej v exekučnom titule. Vzhľadom k uvedenému má odvolací súd má to, že v danom prípade ani vymoženie určitých nárokov v exekúcii nič nemení na hmotnoprávných predpokladoch, povahe a obsahu týchto nárokov, takže ani prípadné neoprávnené nároky sa samotným vykonaním exekúcie nestávajú oprávnenými. Ustanovenie § 61 Exekučného

poriadku len bráni tomu, aby sa tieto nároky vypořádávali v samotnom exekučnom konaní jeho navrátením do pôvodného stavu. Ak teda boli v exekučnom konaní v dôsledku existencie formálneho exekučného titulu (napr. nulitého rozhodcovského rozsudku) vymožené určité nároky, neznamená to, že by tieto nároky oprávneného boli aj hmotnoprávne opodstatnené a že by bolo vylúčené domáhať sa ich vrátenia napríklad ako bezdôvodného obohatenia v zmysle § 451 <<http://zakony.judikaty.info/predpis/zakon-40/1964>> Občianskeho zákonníka <<http://zakony.judikaty.info/predpis/zakon-40/1964>>. Eventuálna neprípustnosť takejto žaloby môže vyplývať len z procesného práva (napr. § 230 C.s.p.), nie však zo samotnej skutočnosti, že vo veci prebehlo exekučné konanie, prípadne z nemožnosti jeho navrátenia do pôvodného stavu podľa § 61 Exekučného poriadku.

34.

35. Vo vzťahu k námietke odvolateľa, že súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil ním vznesenú námietku premlčania žalobkyňou uplatneného nároku, majú za to, že žalobkyňou uplatnený nárok sa stal premlčaný v subjektívnej premlčacej lehote v celom rozsahu dňa 01.08.2009 (t.j. po uplynutí subjektívnej lehoty, ktorá začala plynúť dňa 01.08.2007, kedy právna predchodkyňa žalobcov poukázala na účet žalovaného splátku nad rámec sumy istiny), odvolací súd uvádza. Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že žalovaný na pojednávaní dňa 14.06.2017 vzniesol námietku premlčania len vo vzťahu k 66 - tým splátkam splatným k 31.01.2012 (čl. 70), čomu nasvedčuje aj podanie žalovaného zo dňa 28.06.2017 (čl. 95). Odvolací súd má za to, že za počiatok plynutia premlčacej lehoty nemožno považovať deň 01.08.2007, kedy podľa tvrdenia žalovaného právna predchodkyňa žalobcov poukázala na účet žalovaného splátku nad rámec istiny, nakoľko právna predchodkyňa žalobcov k uvedenému dňu nebola schopná sama posúdiť, či je zmluvná podmienka dojednaná v zmluve nekalá, ani nevedela o nekalej povahe predmetnej zmluvnej podmienky. Iný výklad ust. § 107 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, by sťažoval výkon práv právnej predchodkyne žalobcov (spotrebiteľa) a bol by v rozpore so zásadou efektivity. Pri určení začiatku plynutia objektívnej premlčacej doby odvolací súd upriamuje pozornosť na to, že bolo potrebné zohľadniť postavenie právnej predchodkyne žalobcov, a to postavenie spotrebiteľa. Pričom dáva do pozornosti rozhodnutia Súdneho dvora, ktorý konštatoval, že postavenie v ktorom sa spotrebiteľ nachádza voči predajcom alebo dodávateľom je postavením znevýhodneným, a to pokiaľ ide o vyjednávaciu silu, ako aj o úroveň informovanosti, a skutočnosť, že spotrebiteľia nevedia o svojich právach vyplývajúcich zo smernice 93/13 alebo zo smernice 2008/48, prípadne nepoznajú ich rozsah (pozri v tomto zmysle rozsudky z 9. júla 2020, Raiffeisen Bank a BRD Groupe Sociétés Générale, C-698/18 a C-699/18, EU:C:2020:537, body 65 až 67, ako aj zo 16. júla 2020, Caixabank a Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, C-224/19 a C-259/19, EU:C:2020:578, bod 90 a citovanú judikatúru). Vychádzajúc z uvedeného mal odvolací súd za to, že by bolo v príkrom rozpore so zásadou efektivity, a priamo v neprospech spotrebiteľa, keby premlčanie posudzoval vo vzťahu ku každej čiastkovej platbe samostatne. Súdny dvor v rozhodnutí z 22. apríla 2012, vo veci C-485/19, LH proti Profi Credit Slovakia s. r. o. doplnil, že procesné podmienky, o aké ide vo veci samej, tým, že vyžadujú od spotrebiteľa, aby podal žalobu v lehote troch rokov od dátumu, keď došlo k bezdôvodnému obohateniu, pričom k tomuto obohateniu môže dôjsť počas plnenia dlhodobej zmluvy, sú takej povahy, že môžu nadmerne sťažovať výkon práv, ktoré mu priznáva smernica 93/13 alebo smernica 2008/48, a teda že tieto podmienky sú v rozpore so zásadou efektivity (pozri analogicky rozsudky z 9. júla 2020, Raiffeisen Bank a BRD Groupe Sociétés Générale, C-698/18 a C-699/18, EU:C:2020:537, body 67 a 75, ako aj zo 16. júla 2020, Caixabank a Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, C-224/19 a C-259/19, EU:C:2020:578, bod 91). Súdny dvor v citovanom rozhodnutí ďalej konštatoval, že „Zásada efektivity sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá stanovuje, že na žalobu podanú spotrebiteľom o vrátenie súm neoprávnenne zaplatených v rámci plnenia zmluvy o úvere na základe nekalých podmienok v zmysle smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách alebo na základe podmienok, ktoré sú v rozpore s požiadavkami smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, sa vzťahuje trojročná premlčacia lehota, ktorá začína plynúť odo dňa, keď došlo k bezdôvodnému obohateniu.“ Nemožno opomenúť ani skutočnosť, že v danom prípade sa jednalo o dlhodobý zmluvný vzťah, pričom na základe exekučného konania boli zrážky z dôchodku právnej predchodkyne žalobcov vykonávané priamo v prospech žalovaného. Na základe uvedeného odvolací súd ustálil, že právna predchodkyňa žalobcov mohla zistiť skutkové okolnosti, na základe ktorých môže podať žalobu o vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, t.j. nadobudla vedomosť o rozsahu bezdôvodného obohatenia a o osobe obohateného, najskôr dňom 05.11.2013, kedy jej žalovaný

listom zo dňa 05.11.2013 oznámil, že ku dňu 31.10.2013 bol dlh zo Zmluvy o úvere č. XXXXXXXXX v plnej výške uhradený. Vo vzťahu k tvrdeniu žalovaného, že subjektívna premlčacia lehota začala plynúť najneskôr od 15.01.2010, kedy mu bol doručený list, ktorým sa právna predchodkyňa žalobcov mala domáhať prešetrenia plnenie pohľadávky zo zmluvy o úvere, konštatuje odvolací súd neunesenie dôkazného bremena zo strany žalovaného, nakoľko žalovaný uvedený listinný dôkaz v konaní pred súdom prvej inštancie nepredložil. Vychádzajúc z toho, že právna predchodkyňa žalobcov podala žalobu na súd dňa 18.02.2015, urobila tak v rámci plynutia objektívnej lehoty, preto odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie dospel k záveru o nedôvodnosti námietky premlčania, ktorú vzniesol žalovaný vo vzťahu k nároku právnej predchodkyne žalobcov v konaní pred súdom prvej inštancie. Majúc za to, že objektívna premlčacia lehota vo vzťahu k 66 - tým splátkam splatným k 31.01.2012 začala plynúť najskôr dňom 05.11.2013.

36. Na základe uvedeného odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom výroku II a IV (vrátane výroku o trovách konania pred súdom prvej inštancie) podľa § 387 ods. 1, 2 C.s.p. ako vecne správny potvrdil.

37. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 C.s.p. vychádzajúc z toho, že v odvolacom konaní mali v plnom rozsahu úspech žalobcovia, o nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd tak, že priznal úspešným žalobcom voči neúspešnému žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100% s tým, že o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 C.s.p. po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktorý vydá súdny úradník.

38. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).